

စိုး : မိုး : စာ : စာ

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

ပန်းချီစာပေတစ်ပျက်သီးလေးအကြောင်း

အခန်း(၁)

‘ရွှေတွယ်တာ’က ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်ထားရင်း ဖေဖေစကားကို တအံ့တဩလေး နားထောင် မိသည်။

‘သမီးထက် လေးနှစ်ကျော် ငါးနှစ်ငယ်တာပေါ့နော် ဖေကြီး၊ ကောင်လေးက ငယ်လွန်းတော့ ရင့်ကျက်ပါ့မလား အဖေကြီးရယ်’

မေမေက စိတ်ပူနေပုံရသည်။

ဖေဖေဆန္ဒ၊ ဖေဖေစကားကို ကန့်ကွက်တာမျိုးမလုပ်ချင်လို့သာ လိုက်လျောရမှာ။ မေမေက သဘောကျပုံမရချေ။ မေမေက ‘ကိုယ့်ထက်ငယ်တာ မယူရဘူးနော်သမီး’ဟု အမြဲသတိပေးစကား ဆိုတတ်သူပါ။

ဖေဖေက သူ့သူငယ်ချင်း၏ သားမို့ ရွှေတွယ်တာနှင့် အရမ်းသဘောတူနေသည်။

‘ငါတို့ချင်းက ငယ်ပေါင်းတွေကွ၊ ပြောမနာဆိုမနာ၊ သူ့သားဆို ငါ့သားပဲ၊ ငါက အဲဒီ လိုသဘောထားတာ။ ငါ့သမီးကိုလည်း သူ့ဂရုစိုက်မှာပါကွ၊ ငါယုံကြည်တယ်။ မင်း စိတ်မပူပါနဲ့ ယဉ်မေရယ်’

ဖေဖေက မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ကတိတွေပေးသည်။

‘ငါ့သမီး ဒုက္ခရောက်မယ့်ကိစ္စမျိုး ငါလုပ်ပါ့မလား ယဉ်မေ၊ မင်းသမီးက ငါ့သမီးပါကွ’

ခုထက်ထိ ရွှေတွယ်တာက ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောမိပါ။

မေမေနဲ့ဖေဖေ ပြောဆိုနေသမျှကို ငြိမ်သက်နားထောင်ကာနေမိသည်။

‘ကောင်လေးက ငယ်ငယ်ချောချော၊ မင်းမြင်ရင်လည်း သဘောကျမှာပါ’တဲ့။

မေမေကတော့ စိတ်အေးပုံမရ။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးမို့ အမြဲတမ်းပဲ ပူပန်နေရသည်။ ပြီးတော့ ရွှေတွယ်တာက စိတ်ပျော့သည်။ စိတ်သဘောထားက တအားနူးညံ့လွန်းသည်။ ယုံလွယ်သည်။ အားနာတတ်သည်။ အရှက်အကြောက်ကြီးသည်။ ပြီးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုတ်မှိတ်ခံစားတတ်သည်။ အမေကတော့ သမီးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ သိနေလို့လည်း စိတ်မချနိုင်တာပါ။

လှေကားကနေ တဒုန်းဒုန်းပြေးဆင်းလာသော မောင်လေး ‘ရွှေအာကာ’က ထမင်းစားပွဲမှာ ခုံဆွဲယူကာ ဝုန်းခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။

‘ဟဲ့.. ဪ ဖြည်းဖြည်း ဘာတွေ ဒီလောက်လောနေတာလဲ သားငယ်’

မေမေက ရွှေအာကာကို ဆူငေါက်သည်။

မောင်လေးက မဖြူသလို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ကာ..

‘သား ကိစ္စရှိလို့ မေမေ’ဟုဖြေသည်။

ဆံပင်တွေကို water gel နှင့်ရွှဲနစ်နေအောင်လုပ်ထားပြီး ရေမွှေးနံ့ကလည်း တစ်ခန်းလုံး မွှေးသွားလိုက်တာ။ ရှုပ်အကျ..အကြပ်နှင့် ဘောင်းဘီက ကွာတားပင်နံနံ။

‘မွန်ထူနေတာပဲ’

မေမေက ထပ်တစ်ခွန်းပြောတော့ မောင်လေးက ရယ်သည်။ ထမင်းကို ကမန်းကတန်းစားရင်း

‘ပွဲချိန်နီးနေလို့ပါ မေမေရယ်’

ဟုဆို၏။

‘ကြည့်လိုက်ရင် ပျာယာခတ်နေတာပဲ’

ဖေဖေ တစ်ခွန်းဝင်ပြောတော့ မောင်လေးက ဘာမှပြန်မပြော။

မေမေက ထမင်းကို အလျင်စလိုစားပြီး အရေးတကြီးထွက်သွားသော

မောင်လေးကိုကြည့်ကာ

‘သားလေးနဲ့မှ ရွယ်တူပေါ့’ ဟုတွေးမိသလိုဆိုလိုက်တော့...

‘ဒီအရွယ်မျိုးက ကလေးစိတ်သာသာပဲ ရှိတတ်ကြတာ၊ ဂစ်တာတီးမယ်။

သီချင်းဆိုမယ်။ အပြင်ထွက်မယ်၊ လည်မယ်၊ ပတ်မယ်၊ မိဘပိုက်ဆံပဲ

ထိုင်သုံးတတ်တဲ့အရွယ် ရင့်ကျက်မှု လုံးဝမရှိသေးဘူး။ သည်းခံစိတ်တို့ ဘာတို့

ဝေလာဝေး၊ သားလေးကိုပဲကြည့်’

‘မင်းရဲ့သားက ကလေးစိတ်ဆိုပေမယ့်

ရည်းစားတွေထားတတ်ပါတယ်ကွာ’

ဖေဖေက ချက်ကျလက်ကျ ထောက်ပြောသည်။

‘ည ည ဆို ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဖုန်းပြောရင် မပြီးတော့ဘူး။ မင်းလည်း

ကြားသားပဲ ယဉ်မေ’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့’

‘ဟေ’

မေမေ့စကားကို ဖေဖေက နားမရှင်း။

‘ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ ဘာကိုမှ အလေးအနက်မထားတတ်သေးဘူး။ အဲဒီ

လိုဖြစ်နေခဲ့ရင်ရော’

ဖေဖေက တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

‘ငါလည်း အဖေပါ ယဉ်မေရယ်၊ ငါ့သမီးက ကျေနပ်ခေါင်းညိတ်မှ ငါက စီစဉ်မှာပါ။ လေ့လာကြည့်ပါစေဦး’

ဖေဖေက တစ်ထစ်လျှော့လိုက်သည်။

‘မင်းပြောသလို ပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ မဟန်ဘူးဆိုရင် ငါကရော ပေးစားပါ့မလားကွာ’

မေမေက ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်သည်။ ရွှေတွယ်တာကို လှည့်ကြည့်၏ ။ ရွှေတွယ်တာက စကားမဆို ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်းလေးကိုကိုင်ကာ ခပ်ငေးငေးရှိနေ၏ ။

‘သမီး..စားလေ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မေမေက ရွှေတွယ်တာ့ကို ကရုဏာသက်သည်။

‘သမီး.... သေသေချာချာ လေ့လာပြီးမှ ဆုံးဖြတ်၊ ဘာမှ အားနာစရာမရှိဘူး’

ဖေဖေက သေသေချာချာမှာပေမယ့် ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းမညိတ်ချင်။ ဖေဖေဆန္ဒကို မလွန်ဆန်ချင်ပေမယ့် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမသိ ဘာမသိ လက်ထပ်ဖို့ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

မျက်စိရှေ့မှာ မြင်နေရသူတွေတောင် ယုံကြည်စိတ်ချလို့ မရသေးတာ။ ရွှေတွယ်တာက ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ။

‘သူတို့က ချမ်းသာပြည့်စုံတယ်။ ပြီးတော့ မိသားစုလည်း အရမ်းနည်းတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက်တည်း၊ သမီးလေး သဘောကျမှာပါ’

ဖေဖေက လိုလိုလားလား တိုက်တွန်းသည်။

မေမေကတော့ ရွှေတွယ်တာကို တကြည့်ကြည့်နှင့် ဘာတစ်ခုမှ
မတိုက်တွန်းသေးပါ။

‘လေ့လာကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်’

မေမေက ခပ်လေးလေး တစ်ခွန်းပြောသည်။

ရွှေတွယ်တာက မျက်လုံးဝိုင်းများနှင့် မေမေ့ကို
လှမ်းကြည့်နေမိတော့သည်။

ဖေဖေ မေမေတို့က ရွှေတွယ်တာကို အိမ်ထောင်ချပေးဖို့
ပြောဆိုနေကြပါပြီ။

အချိန်တွေက တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

တွယ်တာအတွက်ကတော့ ပေဒနာက မနေ့တစ်နေ့ကလိုပါပဲ။
ခံစားနာကျင်နေရတုန်းပါ။

ဖြစ်များဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာကြီးကို တွယ်တာ
ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားချင်တော့ပါ။

*

အခန်း(၂)

ရွှေအာကာက တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်နေသော မမရွှေတွယ်တာကို
နောက်ကနေကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြုံးကာ

‘မမ’ဟု အနားနားကပ်ခေါ်လိုက်၏။

‘ဟဲ့.. လန့်လိုက်တာနော်’

ရွှေတွယ်တာလေးက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားပြီး
ရင်ဘတ်ကလေးဖိထားပြီးမှ..

‘အရမ်းခြောက်လှန့်ချင်တာပဲ’ဟု မောင်လေးကို မျက်စောင်းရွယ်သည်။

‘မမ...လာ’

ရွှေတွယ်တာ လက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ခြံပြင်ပြေးထွက်လိုက်၏။

‘ဟာ.. ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ’

မတတ်သာဘဲ မောင်လေးနှင့်အတူတူ ပြေးခဲ့ရပေမယ့်
ခြံပြင်လမ်းပေါ်ရောက်တော့ လက်ကို ရုန်းကာ..

‘ဘယ်လဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ’ဟု မေးမိသည်။

ရွှေအာကာက ခါးကြားထိုးထားသော ဒီဗီဒီခွေနှစ်ခွေ ထုတ်ပြ၏။
ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းခါ သည်။

‘မလိုက်ချင်ပါဘူး’

‘လိုက်ခဲ့ပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ထောပတ်သီးဖျော်ရည် တိုက်မှာပါ။ ခြံထဲမှာ
ဟိုဘက်ဒီဘက် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေရတာ ပျင်းစရာကြီးပါ’

‘မပျင်းပါဘူး’

‘လိုက်ခဲ့ပါ၊ နီးနီးကလေးပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ’

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းယမ်းသောအခါ..

‘မလိုက်ဘူးလား၊ ဆွဲခေါ်မယ်’ဟု ခြိမ်းခြောက်၏ ။

သူခေါ်သည့်နေရာ မလိုက်လျှင် ဇွတ်အတင်း ဆွဲဆွဲပြေးတတ်တာ
မောင်လေး ငယ်ငယ်က တည်းက ခုထက်ထိ မပျောက်သေးသောအကျင့်။

‘မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ညဝတ်အကျ..နဲ့ ဘောင်းဘီလဲထားပြီးပြီ၊
အဝတ်အစားပြန်မလဲချင်တော့ဘူး’

‘မမရာ.. ဒီလိုဝတ်စုံနဲ့ နွေရာသီဆို လူတကာ လမ်းပေါ်ရောက်ပါတယ်။
နိုက်ဒရက်(စ်) (ညဝတ်စုံ) ဂါဝန်ရှည်ဖားဖားကြီးမှမဟုတ်ဘဲ၊ ရပါတယ်’

မရမက အပါခေါ်မည့်ပုံစံလေးမို့ ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးအာကာ၏
နာဖျားလေးကို ဆွဲဖျစ် လိုက်ရင်း..

‘ကဲ.. လိုက်မယ်’ဟု ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောင်လေးက ခြံဝင်းတံခါးကို သွားစေ့သည်။

‘မမ’

‘ဟင်’

‘မနက်ဖြန်လိုက်ခဲ့ပါလား’

‘ဖိုင်နယ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

Mr and Mrs; (TOP) ပြိုင်ပွဲကို မောင်လေးက ဝင်ပြိုင်နေတာပါ။

နောက်ဆုံးဆန်ကာတင်အဆင့်ထိ ပါသွားခဲ့ရပြီမို့ သည်ဆုက
လက်တစ်ကမ်းအလိုမှာ ကြိုတင် မျှော်လင့်ရင်ခုန်နေလို့လည်း ရပါပြီ။

‘မောင်လေး ရမှာမို့လို့လား’

‘ထင်တာပဲ’

မောင်လေးက ဖြေပြီးရယ်သည်။

ရွှေအာကာက တကယ်ချောသည်။ မင်းသားရုပ်ဆိုတာ
ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက သိသည်။

‘မောင်လေးဆုရမှာ သေချာရင် လိုက်အားပေးမယ်’

‘ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများတော့ ထင်တာပဲ။ ကျိန်းသေ
အပ်ချမတ်ချတော့ မပြောရဲဘူးဗျ’

‘အင်းလေ.. လိုက်ခဲ့မယ်’

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းညိတ်ရင်း’

‘မစ် (TOP) ရမယ့်သူကလေးကရော’

‘အင်း..သူလည်း တစ်ပြေးနေတာပဲ၊ ရမရတော့ မသိဘူး’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ချောချောကလေးပဲ၊ သက်ထားပုံတဲ့’

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းလေးညိတ်သည်။

‘မမ လိုက်အားပေးတော့ ကျွန်တော် အားရှိတာပေါ့’ဟု ဆိုလာသည်မို့..

‘ဟုတ်လို့လား’ဟု မယုံသင်္ကာ ပြန်မေးမိသည်။

မောင်လေးက တဟက်ဟက်ရယ်နေသည်။

‘အဲဒီ တစ်ပြေးနေတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ရော သိလား’

‘လုံးဝ မသိဘူး၊ အခု ဒီပွဲမှာ စမြင်ဖူးတာ’

‘ဪ..ဟုတ်လား’

‘မာနကြီးမယ့်ပုံဗျ’

ပခုံးတွန့်ကာ မှတ်ချက်ပေးလာသည်။

‘ဒါနဲ့ နေပါဦး.. ဖေဖေနဲ့မေမေက မမကို

ဘာတွေတိုက်တွန်းနားချနေတာလဲ’

ရွှေအာကာက သတိတရနှင့် မေးလာ၏ ။

‘သူတို့သဘောကျတဲ့သူ တွေပြီတဲ့’

‘ဟာ..တကယ်လား’

တအံ့တဩ ထအော်တော့ ရွှေတွယ်တာက မျက်စောင်းကလေးရွယ်ကာ
‘ဒါ ဝမ်းသာစရာလား’ ဟု နှာခေါင်းလေးရှုံ့လိုက်သည်။

‘ဝမ်းသာစရာပေါ့.. ကျွန်တော်တို့မောင်နှနှစ်ယောက်တည်းနေလာရတာ
ပျင်းလှပြီ၊ ကျွန်တော့် အတွက် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်း အသစ်ရတာ ပေါ့’

‘ဟုတ်ပ’

စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ထောက်ခံမိသည်။

‘အသက်ကလည်း မောင်လေးနဲ့ ရွယ်တူပဲ’

‘ဟ..ဟုတ်လား’

ရွှေအာကာက အရမ်းစိတ်ဝင်စားသွားသည်။

‘ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်တော့လာမှာလဲ’

‘မေမေတို့ကိုမေးကြည့်၊ ကြိုက်ရင် နင်ပဲယူလိုက်တော့ ကိုရွှေအာကာရေ’
မောင်လေးကို အငေါ်တူးမိသည်။

တကယ်ပါပဲ။ သူက စိတ်ဝင်စားနေလိုက်တာ အသည်းအသန်။
ကိုယ့်အစ်မကို နှမော့မည် မရှိ။

‘မမရာ.. လူကြီးတွေစီစဉ်တာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပေါ့’

‘အမယ်မယ်.. သူကပါ တိုက်တွန်းနေသေးတယ်’

‘မမအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်လာမှာပါ’

ရွှေတွယ်တာက ဖွဖွပြီးသည်။

အင်း မောင်လေးလို ယုံကြည်ထားနိုင်ရင်လည်း ကောင်းမည်။
ရွှေတွယ်တာ မယုံမရဲ။ ယုံကို မယုံချင်တာပါ။ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံ။

‘မေမေတို့က မမကို ဒီလောက်ချစ်တာဗျာ၊ မကောင်းဘဲ စီစဉ်မလား၊
တိုက်တွန်းမလား’

ရွှေတွယ်တာက ခေါင်းလေးမော့ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်မိသည်။
ဘယ်လိုမှ အမြင်တူမှာ မဟုတ်။

ကိုယ်က အနီရဲရဲကို သေချာမြင်ဖူးပြီးမှ အဲဒီ အနီရောင်က
တဖြည်းဖြည်းဖျော့ကာ ပန်းရောင် ပြောင်းသွားပြီးနောက် ပန်းရောင်က
အရောင်လွင့်ကာ ဖြူဖွေးပြီး ဘာမှမရှိအောင် ဗလာကျင်းအရောင် မဲ့သွားခဲ့တာကို
မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ဖူးပြီမို့ အနီရောင်မြင်တိုင်းလည်း အမြဲတမ်း နီရဲနေမှာပဲလို့
မယုံရဲတော့တာပါ။

မေမေတို့က အဲဒီ လိုမြင်ဖူးမှာမဟုတ်။ ကြုံဖူးမှာမဟုတ်။

အရောင်တွေကမှ အနီက အဝါ၊ အဝါက အပြာ၊ အပြာက အစိမ်း၊
အစိမ်းက အဖြူ၊ ပြောင်းဖို့ ခဲယဉ်းချင်ခဲယဉ်းလိမ့်မည်။ လူတွေက
အရောင်ပြောင်းလွယ်ကြသည်။ ယောက်ျားလေးတွေစိတ်က ပိုပြီးပြောရခက်သည်။

‘ယုံယုံကြည်ကြည် စဉ်းစားပေးလိုက်ပါဗျာ’

ရွှေအာကာက တိုက်တွန်းသည်။ ရွှေတွယ်တာက ပင့်သက်တစ်နှိုက်နှင့်
‘မေမေတို့ဆန္ဒကြောင့် ငါ သူ့ကို လက်ခံတွေ့ကြည့်ဖြစ်မှာပါ’ဟု ဆိုမိပါသည်။

‘မမသဘောကျမှ လက်ခံပေါ့၊ မေမေတို့က
ဇွတ်ပေးစားမယ့်သဘောတော့ မရှိပါဘူးဗျာ’

မောင်လေးကလည်း သူ့မေမေအကြောင်းကို သိသင့်သလောက်
သိသည်။ မမရွှေတွယ်တာက တော်ရုံတန်ရုံဆို ယုံကြည်လက်ခံမှာမဟုတ်။ ပြီးတော့
သည်လိုကိစ္စမျိုးကို သူ့ဆန္ဒနှင့်သူ ဆုံးဖြတ်မှာလည်း မဟုတ်တော့ပေ။ မေမေတို့က
ဝင်စီစဉ်ပေးမှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူလည်း မမအတွက် စိတ်ပူတာပါပဲ။

တော်ကြာ မမက ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် တစ်သက်လုံး တစ်ယောက်တည်း
နေသွားလျှင်အခက်။

‘မမ အပျိုကြီးမလုပ်ဘူး မဟုတ်လား’

မောင်လေး မေးခွန်းကို ရွှေတွယ်တာ ရယ်ချင်စိတ်နှင့်
ပြုံးသွားရပါသည်။ မေမေတို့လည်း အဲဒီ လိုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်လို့မနေသာဘဲ
ဝင်စီစဉ်ပေးတာဖြစ်လိမ့်မည်။

ထို ‘အချစ်’ဆိုသောအရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံအသက်သွင်းဖို့
ရွှေတွယ်တာ ဘယ်တော့မှ မရည်ရွယ်။

တစ်သက်လုံး သည်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး နေသွားချင်ပါသည်။
ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ဘယ်လိုလူကိုမှ ဒုတိယအကြိမ် မရွေးချယ်ချင်တော့ပေ။
မရွေးချယ်ချင်တာမဟုတ်၊ မရွေးချယ်နိုင်တာပါ။ မရွေးချယ်ရဲတာပါ။

‘မမ’

‘ဟင်’

‘အဲဒီ လူက ဘယ်မှာနေတာလဲ၊ ချောလား’

‘မသိဘူးလေ’

‘မမရာ အေးစက်စက်နဲ့၊ စိတ်မဝင်စားဘူးလား၊ တော်ကြာ
ဘုမသိဘမသိ ယူလိုက်ရဦးမယ်၊ ကြည့်လုပ်’

‘အဲဒီ အဆင့်ရောက်ဖို့ အေးဝေးကြီးလိုပါသေးတယ်’

‘ဖေဖေက အဲဒီ လူကိုဘယ်လိုတွေ့တာလဲ’

‘ဖေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့သား’

‘ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်မသိဘူးလား’

‘သိချင်လဲ သိမှာပေါ့’

‘ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘ကိုမင်းမိုးတဲ့’

‘ကိုမင်းမိုး ဟုတ်လား’

‘အင်း.. သိလို့လားဟင်’

မမရွှေတွယ်တာက မျှော်လင့်ချက်နှင့်နားထောင်နေတာ။ သူများ
သိနေမလားဆိုပြီး။

‘ကြားတောင် မကြားဖူးဘူး’

‘ဟုတ်လား’

ရွှေတွယ်တာက အားလျော့ပြီးကလေးနှင့် ‘ဖေဖေက ပြောပါတယ်၊
ဖေဖေငယ်ပေါင်းတဲ့၊ ငယ်ငယ်က သူငယ်ချင်းတဲ့။ အခုလောလောဆယ် ဖေဖေနဲ့
ခင်မင်သွားလာနေကြတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့’

‘အင်း... ဒီလိုလား’

ရွှေအာကာက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး..

‘ဖေဖေသူငယ်ချင်းဆိုတော့ သဘောကောင်းမှာပါ မမရာ၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊
စိတ်အေးအေးထား၊ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းလိုခင်မင်အောင်ပေါင်းပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်
လေ့လာပေးမယ်’

‘တကယ်’

‘တကယ်ပေါ့... လွယ်လွယ်ဘယ်ရမလဲ။

ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအစ်မကို’

မောင်လေးစကားက အားရှိစေပါသည်။

မေမေက ‘တစ်ယောက်တည်း နေသွားလို့မဖြစ်ပါဘူး။

အိမ်ထောင်ရေးကို တစ်နေ့နေ့တော့ စဉ်းစားရမှာပဲသမီး’ဟု အမြဲတဖွဖွပြောခဲ့သည်။

ရွှေတွယ်တာ မကြာခဏ တွေးသည်။

တစ်ယောက်တည်းနေသွားလို့ တကယ်ပဲမဖြစ်ဘူးလား ဆိုတာကို။

သို့ပေမယ့် အဖြေက အတိ အကျမထွက်။ မေမေတွေးဆထားတာ မမှားနိုင်ပါဘူးဟု
လက်ခံမိတာလည်း တကယ်ပါ။

‘သမီးက အေးလွန်းတယ်။ ရိုးသားတယ်။ သမီးအတွက်

တည်ကြည်စစ်မှန်တဲ့ အဖော်လိုတာ ပေါ့ကွယ်။ သမီးမောင်လေးက အခုနေသာ မမ မမနဲ့ ဂရုစိုက်တာ၊ ကောင်မလေးတွေ့သွားရင် သမီးကို မေ့သွားမှာ’ဟု အမြဲသတိပေးသည်။

ရွှေတွယ်တာကလည်း ကြိုတင်နားလည်ပြီးသားပါ။

မောင်နှမရင်းချာဆိုတာမျိုးက မိဘနှင့်အတူနေစဉ် အပျိုလူပျိုဘဝမှာသာ သံယောဇဉ်အရမ်း ကြီးတာ။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဘဝ သီးခြားဖြစ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြပြီဆို ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘ အိမ်မှာနေသလိုတော့ မဟုတ်နိုင်။

‘မမ’

‘ဟင်’

အရမ်းလည်း တွေးကြောက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခါတိုင်းလိုပဲ ပျော်ပျော်ပေါ့၊ မမကိုကြည့်ရတာ အိပ်မက်ဆိုးကြီးမက်ပြီး နိုးလာသလို အလန့်မပြေတဲ့ပုံစံကြီး၊ ဟား..ဟား’

မောင်လေးနှင့်အတူတူ ရွှေတွယ်တာ ရောပြီးရယ်မိ၏ ။
စိတ်ထဲတင်းကြပ်နေသမျှ ပေါ့ပါးသွားရအောင်ပါ။

မေမေနှင့်ဖေဖေ သည်အကြောင်းပြောလိုက်ကတည်းက ရွှေတွယ်တာမှာ တွေးစရာ၊ စဉ်းစားစရာတွေ သိပ်များသွားခဲ့သည်။

‘မမ.. ကျွန်တော်တို့ အက်ရှင်ဇာတ်လမ်းကောင်းကောင်း ငှားကြည့်ရအောင်’

‘အင်း’

ဖုန်းမြည်လာသောအခါ ရွှေအာကာက မမရွှေတွယ်တာကကို ဆတ်ခနဲ
လှည့်ကြည့်သည်။

‘ဟောဗျာ’

မမရွှေတွယ်တာက ဒရင်းဘက်ခ်ပေးမှာ ခွေခွေကလေး
အိပ်ပျော်နေခဲ့ပြီ။ သူ့မှာတော့ ဇာတ် လမ်းကောင်းလွန်းလို့ မျက်တောင်ပင်မခတ်နိုင်။
မမက အိပ်ပျော်သွားတာ ဆန်းလှသည်။ ရွှေအာကာက မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး
ခါးတစ်ချက်ဆန့်သည်။

ပြီးမှ တယ်လီဖုန်းဘေးနား လျှောက်လာ၏ ။

ည..ည ဆို မြည်တတ်တာက သူ့ဖုန်းပဲမို့ ဖေဖေနှင့်မေမေက
ဖုန်းမြည်လာလည်း သိပ်မကိုင်ကြတော့ပါ။

‘ဟဲလို’

ရွှေအာကာက တမင်အသံလေးလေးကြီးလုပ်ကာ ထူးလိုက်၏ ။
ဘယ်သူမှန်းမသိရသေးပေမယ့် သူ စချင်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့.. ရွှေတွယ်တာတို့ အိမ်ကလားခင်ဗျာ’

တစ်ဖက်က ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးလာသည်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားသံ။
မမနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်ပါလိမ့်။

သူ အံ့သြမိကာ နှုတ်ဆိတ်နေမိသေးသည်။

‘ကျွန်တော် မင်းမိုးပါ။ ရွှေတွယ်တာနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ’ဟု ထပ်ပြီး
တောင်းဆိုလာတော့မှ..

မင်းမိုး.. ကိုမင်းမိုး။ ဒါဆို ယောက်ဖလောင်းပေါ့။

သူ တစ်ချက်ပြီးမိသည်။ မမဆီ ဖုန်းဆက်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

‘ကိုမင်းမိုးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်က ရွှေအာကာပါ’

‘ဟုတ်လား.. ရွှေတွယ်တာ့ မောင်လေးပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာတယ်ဗျာ’

‘ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်နေတယ်။ ဖေဖေက

သေသေချာချာမှာလိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်တာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့.. ဒါပေမယ့် မမက ခုနလေးတင်ပဲ အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ ကျွန်တော်
နှိုးပေးရမလား’

‘ဟာ.. ရပါတယ်၊ နေပါစေဗျာ၊ အားနာစရာဖြစ်ကုန်မှာပေါ့၊ အိပ်ပြီဆို
မနှိုးပါနဲ့’

‘နောက်နေ့ ခင်ဗျားပြန်ဆက်လို့ အဆင်ပြေမလား’

‘ပြေပါတယ်၊ ရပါတယ်’

ရွှေအာကာက အားနာသလို တစ်ချက်ရယ်ကာ..

‘ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ တီဖွီကြည့်နေရင်းနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ၊ ကျွန်တော် အံ့သြနေတယ်။ မမက ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေ ဘာတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး’

‘ဟုတ်လား’

‘မမက အရမ်းအေးတယ်၊ အရမ်းရိုးသားတယ်။ ပြောရင်ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်သလိုဖြစ်နေလိမ့်မယ်ဗျ၊ တကယ်ပါ’

‘ဖေဖေကလည်း ကျွန်တော့်ကို အရမ်းတိုက်တွန်းတယ်၊ ဖြစ်စေချင်တယ်တဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ခင်ဗျားလည်း လူငယ်ပဲဗျာ၊ သဘောပေါက်မှာပါ၊ ဘုမသိဘမသိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာလဲ’

‘ဒါပေါ့.. ဟုတ်ပါတယ်’

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်တော် ဖေဖေကို ကတိမပေးထားသေးဘူး၊ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ဦးမယ်လို့ပဲ မယုတ်မလွန် ပြောထားတယ်။ ခင်ဗျားလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေက ခေါင်းမာတယ်၊ ဇွတ်တရွတ်နိုင်တယ်ဗျ၊ မလွယ်ဘူး’

‘ဟုတ်တယ်’

မမရွှေတွယ်တာနှင့် အဆင်ပြေမပြေ မသိ။ သူနှင့်တော့ စကားပြောရတာ ကောင်းသည်။ ပွင့်လင်းသွက်လက်သည်။ ခေတ်အမြင်လည်းရှိသည်။

‘ခင်ဗျား အိမ်ကိုလာလည်ပါ ကိုမင်းမိုး’

သူလိုလားစွာ ဖိတ်ခေါ်မိသည်။

‘လာတော့ လာဖြစ်မှာပါ’

မင်းမိုးကလည်း စဉ်းစားချင့်ချိန်နေပုံ ရလေသည်။

‘မမကလည်း သေသေချာချာ လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်မယ့်ပုံပဲဗျ’

‘အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ရေရှည်မြဲဖို့ဆိုတာ တစ်ယောက်စိတ်ဓာတ်
တစ်ယောက်နားလည်ရမယ်’

ရွှေအာကာက လေးလေးနက်နက် ထောက်ခံမိသည်။

‘ကိုအာကာ ခင်ဗျားနဲ့လည်း တွေ့ဖူးချင်သေးတယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ပြောရတာ
ဖြူးတယ်’

မင်းမိုးကလည်း စိတ်ထဲရှိသလို ပြောတတ်သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျားအစ်မက ခင်ဗျားနဲ့တူလား’

‘ဘာတူတာ မေးတာလဲ’

‘အကုန်လုံးပေါ့၊ အတွေးအခေါ်၊ စိတ်ဓာတ်၊ ပွင့်လင်းမှု၊
ရုပ်ရည်အားလုံးပေါ့’

ရွှေအာကာက တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး..

‘သိပ်မတူဘူး’ဟု ဆို၏ ။

‘မတူဘူးလား’

‘မတူဘူး၊ မမက အေးလွန်းတယ်၊ မိန်းကလေးဆိုတော့
သိမ်မွေ့တာပေါ့ဗျာ’

မင်းမိုးက ငြိမ်သက်နားထောင်နေ၏။

‘ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းတောင် မရှိဘူး’

‘ဪ’

‘ကျွန်တော်က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးပဲ’

‘ဟုတ်လား.. ကျွန်တော်လည်း အဲဒီ လိုပဲ’

မင်းမိုးစကားကြောင့် ရွှေအာကာက နှုတ်ဆိတ်သွား၏။

ကိုယ်က ခပ်ကြွေးကြွေး ပြောလိုက်မိပေမယ့်

ကိုယ့်အစ်မနှင့်လက်ထပ်မည့်သတို့သားလောင်းက အဲဒီ လိုဝန်ခံလာတော့
ရင်လေးမိသည်။ ကိုယ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မလုပ်ခဲ့ဖူးပါ။
သူ့ဘက်ကရော အဲဒီ လို ဟုတ်ပါရဲ့လား။

‘ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသားရယ်၊ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလေးတွေပဲရှိတာပါ။
ပွေတာ ရှုပ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး’

ရွှေအာကာ၏ ရှင်းလင်းချက်ကို မင်းမိုးက ရယ်နေသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မမနှင့်ပတ်သက်လာမည့်သူကို
တည်တည်ကြည်ကြည် ရှိစေချင်ပါသည်။

သူ လောဘကြီးနေမိတာလား။

မမက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဆို လုံးဝစဉ်းစားမှာ မဟုတ်။ အဲဒါ
သူသိနေသည်။

နောက်တော့လည်း မမရွှေတွယ်တာအကြောင်းတွေ တစ်စတစ်စ
သိလာပြီး မြတ်နိုးတတ်လာမှာပါဟု တွေးမိသည်။ လောလောဆယ်
သူပြောပြနေလည်း အကြောင်းမထူး။

‘မနက်ဖြန်မှ ဆက်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ဂွတ်ဒ်နိုက်(ကောင်းသောညပါ)’ဟု
ရွှေအာကာ ဆိုလိုက်၏။

‘ဂွတ်ဒ်နိုက်က.. ဂွတ်ဒ်နိုက်’

မင်းမိုးကလည်း ပြန်ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။

ရွှေအာကာက ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်လျှောက်လာပြီး မမ ရွှေတွယ်တာကို
ငုံကြည့်သည်။

‘ဟာ.. နိုးနေပြီလား’

‘အင်း’

‘ဖုန်းက မမရဲ့ဖုန်းဗျ’

‘ဟင်.. ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ချောလား’

‘မချောဘူး’

ရွှေအာကာက ပြောင်ချော်ချော်လုပ်သည်။

‘မမသူငယ်ချင်း၊ ချောစုလားလို့ မေးတာ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ...လွဲပြီ’

‘ဒါဆိုဘယ်သူလဲ’

‘မမက အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာကိုး’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်မှေးသွားတာ’

‘မမရဲ့ဟိုလူကြီး’

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်နေပြီးမှ
ရယ်လိုက်၏။

‘သူ့ကောင်မလေးတွေ ဆက်တာမကိုများ’

‘လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး’

ရွှေတွယ်တာက မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် ဇေဝဇေဝ။

‘ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူးဗျာ၊ ကိုမင်းစိုး ဆက်တာ၊ အသံကတော့
မဆိုးဘူးဗျ၊ ရန်ကုန် ရောက်နေတယ်တဲ့၊ လာခဲ့မယ်တဲ့’

ရွှေအာကာက ရယ်ချင်စိတ်ကို ဘရိတ်အုပ်ကာ အတည်ပြောရသည်။ မမ
မယုံလျှင်အခက်။

‘ဟုတ်လို့လားဟယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မောင်လေးနော်’

‘ဟောဗျာ... မယုံဘူးလား၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော် မနောက်ပါဘူးဗျာ၊
မမအတွက် ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို နောက်စရာလား’

‘သူက ဘာလို့လာမှာလဲ’

‘စိတ်ဝင်စားလို့ပေါ့’

ရွှေတွယ်တာက မျက်လုံးကလေး ပြူးသွားသည်။

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

‘ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ’

ရွှေအာကာက ခေါင်းတစ်ချက်ခါယမ်းပြီး...

‘မမက တော်တော်သံသယကြီးတာပဲ’ဟု ဆိုလျက်

‘သူက မမကို လေ့လာအကဲခတ်ချင်တယ်တဲ့’ဟု ပြောလာသည်။

‘ဟင်.. ဟုတ်လို့လား’

‘မမရှေ့ရောက်လာမှပဲ ဆက်အံ့သြတော့ဗျာ’

ရွှေတွယ်တာက ငြိမ်သက်ငေးမောနေ၏။ ရွှေအာကာက

မမရွှေတွယ်တာကို အနှောင့်အယှက် မပေးတော့ဘဲ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေလိုက်၏။

မောင်လေးဖုန်းပဲဖြစ်မှာဟု ထင်ပြီး ရွှေတွယ်တာက

ဖုန်းမြည်သံကြားပေမယ့် ပြေးမကိုင်မိတာ ပါ။ ကိုယ်သွားထူးလည်း မောင်လေးကို ခေါ်ပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား။ မောင်လေးက ရွှေတွယ်တာ သွား ပေးလျှင် အခွင့်အရေးယူကာ ‘ဘယ်သူလဲ မမ’ဟု အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ်ရုံမေးကာ သူသိပ်မပြော ချင်လျှင် ‘မရှိဘူး’ဟု ညာခိုင်းတတ်သေးသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ရွှေတွယ်တာမှာ ညာပြောရရော။

ညကြီးမိုးချုပ် မေမေက စည်းကမ်းကြီးတာကို ရွှေအာကာ

အိမ်မှာရှိမယ်မှန်းလည်း သိထားပြီးသားပါ။

သိသိချည်းနှင့် ညာပေးရတာ ။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုင်ပြီး သူမပြောချင်လျှင် မြန်မြန်စကား ဖြတ်လိုက်တာက တစ်မျိုး။

ကိုမင်းမိုးဖုန်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ တစ်စက်ကလေးမှ

မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

သူကဘာလို့ ဖုန်းဆက်ပါလိမ့်။

ခေါင်းထဲမှာ တွေးစရာတွေဖြစ်လာသည်။

လူကြီးမိဘသဘောကို သူလည်း မလွန်ဆန်ချင်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မည်။

သူ့မှာ ချစ်သူကောင်မလေး မရှိတာလား။

ဘာဘညာညာဇာတ်လမ်းတွေ တကယ်မရှိဘူး လား။

ရွှေတွယ်တာက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ချစ်သူမထားတော့တာပါ။
အချစ်၏ လောင်မြိုက် မှုကိုခံရဖူးပြီးမို့ နှလုံးသားက ကျွမ်းခြစ်ထုံကျင်နေခဲ့ပါပြီ။

*

ထင်ထားခဲ့သလိုပါပဲ။

မောင်လေးရွှေအာကာက ‘Mr. Top’ ဆုကို ဆွတ်ခူးရရှိပြီး
အားလုံးခန့်မှန်းထားကြသလို ‘ပုံ’ ဆိုသော ကောင်မလေးက ‘Mrs... Top’ ဆုကို
ရရှိပါသည်။

‘ပုံ’က ဝင်းနှစ်သောအသားအရေ၊ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော
ကိုယ်လုံးကလေးနှင့် ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ စူးရှသော မျက်လုံး၊ ဖူးအိထွေးသော
နှုတ်ခမ်းကလေးနှင့် အရမ်းလှပလွန်းသူပါ။

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးရွှေအာကာ၏ ‘ပုံ’ပေါ်
အသက်ပါလှိုက်လှဲသော မျက်လုံးအကြည့် တွေကိုသတိထားမိသည်။
ကိုယ့်မောင်လေးအရင်းမို့ သည်ကောင်မလေးကို မြတ်နိုးနေပြီဆိုတာ
သေချာပေါက်ပြောနိုင်သည်။

ပုံ ဆုရတာ ကို မောင်လေးက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းသာနေသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာ ပုံနှင့်ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ခံရတာ ကို ရွှေအာကာက

ဂုဏ်ယူမဆုံးရှုံးနေသည်။

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေ၏ ။

မောင်လေးက မလုံမလဲ ပြုံးပြီး ‘ဘာလဲမမ’ဟု မေးဆတ်ပြသည်။

ရွှေတွယ်တာကက မောင်လေးနှင့်ပုံကို ဗွီဒီယိုကင်မရာအသေးကလေးနှင့် ရိုက်ကူးမှတ်တမ်းတင်ပေးမိသည်။

သူတို့လေးတွေ အချောချင်းညီ၊ အရွယ်ချင်းညီကာ အင်မတန်လိုက်ဖက်လှပါသည်။

သက်ထားပုံ မျက်နှာကလေးက တစ်စက်ကလေးမှ မပြုံး။
နှုတ်ခမ်းကလေးတွေ တင်းတင်းစေ့ကာနေသည်။

ကြည့်ရတာ မာနကြီးသူလေးလားမသိ။ စောစောတုန်းကတော့ စင်ပေါ်မှာတစ်ယောက်တည်း ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေလိုက်တာများ ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပါ။
သည်လိုသာဆို မောင်လေးနှင့်အတူ တွဲရှိနေရတာ ကို
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သည်ထင်ပါရဲ့။ မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

‘အမေ့’

နောက်ကနေအရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ဝင်တိုက်လိုက်တာမို့ ဟန်ချက်ပျက်ကာ လန့်အော်မိရင်း နောက်ကိုလှည့်ကြည့်တော့ လူတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဘေးကတွန်းတိုက်ဖြတ်သွားရင်း

‘ဆောရီး.. ဆောရီး’ဟု ဝတ်ကျောတန်းကျ ဆိုသွား၏ ။

ဘယ်လိုလူလဲ။

တောင်းပန်စကားပင် ပီပီပြင်ပြင်မဆို။ ပြီးစလွယ်။

ရွှေတွယ်တာကလည်း ပင့်သက်တစ် ချက်ရှိက်ကာ မေ့ပစ်လိုက်သည်။

မတော်တဆတိုက်မိတာပဲ မဟုတ်လား။

တောင်းပန်စကားမဆိုသွားလည်း ကိုယ်ကလိုက် ပြီး ရန်တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ်။

စင်ပေါ်ကဆင်းလာသော မောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ဖို့ပြင်သည်။
မောင်လေးက ဘဝင်မကျ။

‘ခဏနေပါဦးလား’

‘မနေတော့ဘူးလေ၊ မေမေ့ကို ခဏလို့ပြောလာတာ မောင်လေးရဲ့’

‘ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူပြန်တာမဟုတ်ဘူး’

‘ရပါတယ်။ မောင်လေးက အားလုံးပြီးမှ ပြန်လို့ရမှာပေါ့၊

အင်တာဗျူးရှိသေးတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝေါရှိရိုက်ဖို့လည်း ဒိတ်လုပ်ရဦးမယ်၊ ဂျာနယ်ကလည်း
ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်သေးတယ်ပြောတာပဲ’

‘လုပ်ပါ.. အေးအေးဆေးဆေးလုပ်။ မမ ပြန်နှင့်မယ်၊ မောင်လေးက ပုံ
ဆီက ဖုန်းနံပါတ် တောင်းလာဦးနော၊ မမေ့နဲ့’ဟု ရွှေတွယ်တာက စသည်။

မောင်လေးက ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

‘အလကားနေရင်း မာနကြီးနေတာဗျ’

အောင့်သီးအောင့်သက် ပြန်ပြောသည်။

‘ရှက်နေတာလည်း ဖြစ်မှာပါ’

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေး၏ မခံချင်စိတ် လျော့ပါးအောင်
အားပေးလိုက်၏ ။

‘ကင်မရာမင်းနီ(ဓာတ်ပုံဆရာ)က လက်ဖျားလေးဆွဲထားပါဆိုလို့
ဆွဲတာကိုများ သူက အင်တင်တင်နဲ့’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခုန (Happy) မဂ္ဂဇင်းအတွက်

မျက်နှာဖုံးဓာတ်ပုံရိုက်သေးတယ်။ ဟိုခုံဖြူဖြူ လေးတွေမှာ’ဟု လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

‘ဪ’

‘ဆု’မကြေညာခင်ကတည်းက မောင်လေးနှင့် ပုံ

ပဲဆုချိတ်လိမ့်မည်ဆိုတာ သိနေကြပါပြီ။

‘နောက်မှ မပေးချင်ပေးချင်နဲ့ လက်သန်းလေး လှမ်းပေးတယ်။

ကျွန်တော် စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ တအားဖျစ်ညှစ်လိုက်တယ်’ဟု မောင်လေးက
ရယ်သံတစ်ဝက်နှင့် ကျေနပ်သလို ဆိုပါသည်။

‘ကြည့်လုပ်ဦးနော်.. မုန်းသွားမှခက်မယ်’

‘ကျွန်တော်ကလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး’

ရွှေတွယ်တာက ဖွဖွပြီးသည်။

စိတ်မဝင်စားပါဘူးဟု ဇွတ်အော်နေကတည်းက စိတ်ဝင်စားနေမိတာကို
ကာကွယ်လိုခြင်း တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ မောင်လေးစိတ်ကို မသိတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

‘ကဲပါ.. ဒေါသတွေလျှော့လိုက်၊ ပြေပြေလည်လည်ပေါ့။

မာနကြီးတယ်ဆိုတာလည်း ကောင်းတာပဲ မဟုတ်လား၊ တော်ရုံယောက်ျားလေးကို
ဂရုမစိုက်တဲ့သဘော၊ ထားပါတော့ မမ ပြန်ပြီ’

‘အင်း’

ရွှေတွယ်တာက မောင်လေးကို နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့၏ ။ အားလုံးပြီးမှ

မောင်လေးနှင့်ပြန်လျှင် မေမေက တမျှော်မျှော်ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ။ မေမေက
သိပ်စိတ်မချ။ စိုးရိမ်ကြီးတတ်သူပါ။ အထူးသဖြင့် ရွှေတွယ်တာကို။

မေမေ စိတ်ပူအောင်လည်း ရွှေတွယ်တာကလည်း လုပ်ခဲ့မိတာ

မဟုတ်လား။ ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေရယ်ဟု အမြဲစိတ်ထဲက တောင်းပန်မိရင်း

နောင်တရမိသည်။

*